

Arrest

nr. 77 645 van 20 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 november 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 januari 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

Op 18 augustus 2010 meldt de verzoekende partij haar aanwezigheid op het grondgebied van het Rijk bij het gemeentebestuur van de stad Gent en zij ontvangt een bijlage 3ter.

Op 5 januari 2011 ontvangt de verzoekende partij een verklaring van inschrijving en op 28 januari 2011 een E-kaart.

Op 8 november 2011, met kennisgeving op 7 december 2011, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel /42 bis/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49/ 54 /57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: I., L.R. (...), Nationaliteit: Bulgarije Geboortedatum: 13.03.1982 Geboorteplaats: Ruse, Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Uit administratief onderzoek is gebleken dat betrokkene een aanvraag deed als zelfstandige op 5/1/11. In oktober 2011 werd Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte gebracht door het Rijksinstituut voor de sociale verzekeringen der zelfstandigen dat betrokkene niet langer ingeschreven is als zelfstandige.

Uit raadpleging van de RSZ-databank blijkt dat betrokkene evenmin voldoet aan de voorwaarden als werknemer overeenkomstig art 69 sexies (KB 8.10.1981). Onderdanen van Roemenië en Bulgarije zijn heden immers onderworpen aan de overgangsmaatregelen en dienen een regelmatige en ononderbroken periode van minstens 12 maanden tewerkstelling aan te tonen (art 69 sexies — KB 8.10.1981). Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene niet aan deze verblijfsvoorwaarden voldoet.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige noch als werknemer overeenkomstig artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene overeenkomstig artikel 42bis van de wet van 15.12.1980 dmv een bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“de artikelen 40§4 en 42bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.”* Zij is eveneens de mening toegedaan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

“1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing’.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat verzoeker begin januari 2011 in België een aanvraag indiende van verklaring tot inschrijving als zelfstandige overeenkomstig het artikel 40§4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat verzoeker opmerkt dat hij volledig ter goeder trouw is nu hij wel degelijk alle verplichtingen als zelfstandige heeft vervuld (cf. attest sociaal verzekeringsfonds multipen, vergoedingen bestuurder september, oktober en november 2011, overdrachtsovereenkomst, verslag van de bijzondere vergadering van de aandeelhouders van Bvba S. (...)) en bekendmakingen in de bijlagen van het B.S.)

Verzoeker zou volgens verweerder niet langer ingeschreven zijn als zelfstandige.

Dat verzoeker opmerkt op dat hij volledig ter goeder trouw is nu hij in België effectief actief is als zelfstandige (cf. supra).

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk een grondig onderzoek heeft gevoerd en heeft nagelaten verzoeker te horen/uit te nodigen teneinde zijn verdediging en nieuwe bewijsstukken naar voor te brengen.

Dat verzoeker wel degelijk alles in het werk heeft gesteld om te blijven voldoen aan de voorwaarden van het art. 40 §4 Vw.

Dat derhalve uit de neergelegde stukken blijkt dat verzoeker wel degelijk in België actief is als zelfstandige overeenkomstig het art. 40 §4 Vw en dus voldoet aan het art. 40 §4 Vw. en dus geenszins een bijlage 21 kon worden betekend overeenkomstig het art. 42bis Vw.

Dat er sprake is van schending van de artikelen 40 en 42bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van art. 40 §4 en 42bis van de wet van 15 december 1980, art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging. Het bestuur zou tevens een manifeste beoordelingsfout gemaakt hebben.

Verzoeker stelt dat hij volledig ter goeder trouw is en alle verplichtingen als zelfstandige vervuld heeft. Hij is wel degelijk als zelfstandige actief in België. Verwerende partij zou nagelaten hebben een grondig onderzoek te doen. Hij heeft alles in het werk gesteld te voldoen aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15 december 1980.

"De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen" (RVV nr. 72.672 d.d. 27 december 2011).

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing aangeeft dat zij werd genomen in toepassing van art. 42bis van de wet van 15 december 1980, dat verzoeker geschrapt werd als zelfstandige, hij niet langer voldoet aan de voorwaarden als werknemer, overeenkomstig art. 69sexies van het KB van 8 oktober 1981 en evenmin voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige/werknemer overeenkomstig art. 40 §4 van de wet van 15 december 1980. Verwerende partij ziet niet in op welke wijze deze motivering verzoeker verhindert kennis te nemen van de juridische en feitelijke gegevens die de beslissing schragen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker stelt effectief als zelfstandige aan de slag te zijn, maar betwist geenszins geschrapt te zijn door de RSVZ -Rijksdienst voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen. Op 8 november 2011 werd verwerende partij inderdaad op de hoogte gebracht van het feit dat verzoeker geschrapt werd door het sociale verzekeringsfonds, aangezien hij geen enkel bewijselement heeft voorgelegd van zijn activiteit. Op basis van deze informatie is het niet kennelijk onredelijk te besluiten dat verzoeker niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van een zelfstandige. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoeker de rechten van verdediging aanvoert, merkt verwerende partij op dat de rechten van verdediging enkel toepasselijk zijn op administratiefrechtelijk vlak in tuchtzaken en geenszins in het kader van beslissingen die genomen worden in toepassing van de wet van 15 december 1980.

"De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd" (RVV nr. 72.527 d.d. 23 december 2011). Het middel is derhalve' in zoverre onontvankelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie RVV idem).

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het bestuur in casu een manifeste beoordelingsfout gemaakt zou hebben. Het eerste middel is ongegrond.”

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 40, §4 en 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de artikelen 49, 54, 57 en 69 ter en 69 sexies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en er wordt gesteld dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij beëindigd wordt en haar het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, omdat er werd vastgesteld dat zij niet langer ingeschreven is als zelfstandige en evenmin een regelmatige en ononderbroken periode van minstens 12 maanden tewerkstelling aantoonde, waardoor zij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige noch als werknemer.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu eveneens nazicht in van de aangevoerde schending van de artikelen 40, §4 en 42bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze is genomen op grond van de artikelen 40, §4 en 42bis van de vreemdelingenwet en op grond van de artikelen 49, 54, 57 en 69 sexies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Ten tijde van de bestreden beslissing luidde artikel 42bis van de vreemdelingenwet als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich op 5 januari 2011 inschrijft als zelfstandige en op 28 januari 2011 een E-kaart ontvangt. Uit de overeenkomst van overdracht van aandelen, opgemaakt op 4 oktober 2010 tussen S&G Bvba en de verzoekende partij blijkt dat zij 5 aandelen ontvangt in S&G Bvba en dat zij werkend vennoot zou zijn, waarvoor zij, zo blijkt uit het administratief dossier, een bezoldiging zou ontvangen. Volgens het verslag van de bijzondere

vergadering van de aandeelhouders van 9 december 2010 wordt de verzoekende partij zaakvoerder van de Bvba S&G.

In de e-mail van G.V.M. van de Rijksdienst voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen daterend van 22 augustus 2011 en die uiteindelijk aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgemaakt, wordt gesteld: *“Ziehier nog een lijst van zelfstandigen die zich aangesloten hebben als zelfstandige doch waarvan geen enkel bewijselement wordt voorgelegd dat ze een activiteit hebben ontplooid. Ze worden maw geschrappt vanaf de begindatum door het sociale verzekeringsfonds.”* De naam van de verzoekende partij bevindt zich op deze lijst die zich in het administratief dossier bevindt. Verder blijkt ook dat de Bvba S&G voorkomt op de lijst van geschrapte vennootschappen. De Raad stelt eveneens vast dat de verzoekende partij niet betwist dat zij als zelfstandige werd geschrappt. Uit de Dimona-gegevens die werden opgevraagd op 8 november 2011 blijkt bovendien dat de verzoekende partij als werknemer enkel tewerkgesteld werd in het Rijk in de periode van 25 augustus 2009 tot en met 20 september 2009.

Waar de verzoekende partij stelt *“dat hij volledig ter goeder trouw is nu hij in België effectief actief is als zelfstandige”* en *“Dat derhalve uit de neergelegde stukken blijkt dat verzoeker wel degelijk in België actief is als zelfstandige overeenkomstig het art. 40 §4 Vw en dus voldoet aan het art. 40 §4 Vw. En dus geenszins een bijlage 21 kon worden betekend overeenkomstig art. 42bis Vw.”*, wijst de Raad op de feiten uit het administratief dossier, die het tegendeel aantonen.

Waar de verzoekende partij aan haar verzoekschrift een attest van het sociaal verzekeringsfonds Multipen toevoegt om aan te tonen dat zij volledig te goeder trouw is en wel degelijk alle verplichtingen als zelfstandige heeft vervuld, stelt de Raad vast dat dit document dateert van 11 oktober 2010 en bijgevolg geenszins aantoonst dat de verzoekende partij ten tijde van de bestreden beslissing als zelfstandige actief was.

In de mate dat de verzoekende partij nog fiches met vergoeding voor de bestuurder/verzoekende partij toegevoegd voor september, oktober en november 2011 aan het verzoekschrift toevoegt, vermogen deze stukken geen afbreuk te doen aan het gegeven dat zij als zelfstandige is geschrappt door de Rijksdienst voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen. Deze documenten weerleggen niet de vaststelling dat geen enkel element werd voorgelegd dat ze, ondanks de aansluiting als zelfstandige, een activiteit heeft ontplooid (zie mail van 22 augustus 2011 van de RSVZ naar de Dienst Vreemdelingenzaken, reden waarom er een schrapping plaatsgrijpt vanaf de begindatum), daargelaten de vaststelling dat deze documenten niet aan de verwerende partij zijn overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing.

Derhalve stelt de bestreden beslissing op goede gronden dat de verzoekende partij niet langer ingeschreven is als zelfstandige, waardoor zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige voldoet, en dat zij evenmin voldoet aan de verblijfsvoorwaarden voor werknemers afkomstig uit Bulgarije. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de verzoekende partij het motief dat gesteund is op artikel 42bis van de vreemdelingenwet weerlegt. Dit motief is correct en vindt steun in het administratief dossier zodat het een juiste beoordeling betreft van de gegevens nu het evenmin onredelijk is.

Waar de verzoekende partij meent te hebben voldaan aan artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet wordt bovendien opgemerkt dat zij niet aantoonde als zelfstandige te hebben gewerkt enerzijds en dat zij anderzijds als Bulgaarse werknemer in België zich ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet kan beroepen op het recht op vrij verkeer voor werknemers zoals vervat in artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De Raad dient immers te duiden dat, gelet op artikel 69sexies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, de verzoekende partij ten tijde van de bestreden beslissing onderworpen was aan de overgangsregeling voor onderdanen van Bulgarije en Roemenië die naar België komen om er een activiteit in loondienst uit te oefenen, die luidt:

“§ 1.- Onder voorbehoud van § 3, blijven de onderdanen van Bulgarije en Roemenië die naar België komen om er een activiteit in loondienst uit te oefenen, onderworpen aan de machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9 en 13 van de wet.

Wanneer zij houder zijn van een machtiging tot voorlopig verblijf of de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk hebben verkregen, schrijft het gemeentebestuur hen in het vreemdelingenregister in en verstrekt het hun een bewijs van inschrijving in dit register. De geldigheid van het bewijs van inschrijving is beperkt tot de duur van de machtiging tot verblijf.

§ 2.- Wanneer een van de onderdanen vermeld in § 1, eerste lid, wettelijk in België heeft gewerkt gedurende een regelmatige en ononderbroken periode van twaalf maanden of langer, wordt evenwel artikel 50 en 51 op hem toegepast, met deze twee verschillen dat ten eerste het document dat hij overeenkomstig artikel 50, §2, 1° moet voorleggen, het bewijs is dat hij wettelijk een activiteit in loondienst uitgeoefend heeft in België gedurende een regelmatige en ononderbroken periode van twaalf maanden of langer, en ten tweede dat hij, in voorkomend geval, in het bezit blijft van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.”

Met verwijzing naar artikel 69decies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 moet tevens toegelicht worden dat deze overgangsregeling geldt tot 31 december 2011. Dit onderdeel dat de schending van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet aanvoert in de mate dat de verzoekende partij zichzelf als werknemer zou beschouwen, is niet dienstig.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt hetzij behept is met een “*manifeste beoordelingsfout*”. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de artikelen 40, §4 en 42bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verder voert de verzoekende partij de schending aan van een aantal beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

In zoverre de verzoekende partij de schending van “*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van bestuur*” in hun algemeenheid aanvoert, stelt de Raad vast dat zij nalaat aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen, naast het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging, ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij daarnaast nog de schending van de hoorplicht lijkt te willen inroepen, nu zij betoogt dat de verwerende partij heeft nagelaten haar te horen of uit te nodigen teneinde haar verdediging en nieuwe bewijsstukken naar voor te brengen, wijst de Raad op het volgende.

Vooreerst toont de verzoekende partij haar belang niet aan bij deze grief, nu zij niet aantoont welke elementen bij een verhoor aan het licht zouden komen die een invloed zouden kunnen hebben op de bestreden beslissing.

In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd naar de beroepsactiviteiten van de verzoekende partij. De verzoekende partij verzuimt bovendien in haar verzoekschrift concreet aan te tonen op welke wijze zij geschaad wordt door het feit dat zij in casu niet werd gehoord door de verwerende partij. Zij blijft in gebreke aan te tonen welke elementen zij in een verhoor zou aangebracht hebben die maken dat de motieven van de bestreden beslissing als onredelijk zouden dienen te worden gekwalificeerd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze werd genomen op basis van het feitelijk gegeven dat de verzoekende partij niet meer als zelfstandige is ingeschreven en evenmin voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer overeenkomstig de vreemdelingenwet. Dit motief volstaat om toepassing te maken van artikel 42bis van de vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. In haar tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van “art. 15, 28io.. 31 van de richtlijn 2004/38 inzake het vrij verkeer van burgers van de Unie (= burgerschapsrichtlijn) en van het evenredigheidsbeginsel.” Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van “de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.”

Het middel luidt als volgt:

“1.

Art 28 van de burgerschapsrichtlijn stel het volgende:

“1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging”

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven”.

2.

Dat derhalve verzoeker, overeenkomstig het art. 28 van de burgerschapsrichtlijn, geenszins zomaar een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend.

Dat derhalve de verzoekers betekende beslissing in strijd is met het art. 28 van de burgerschapsrichtlijn.

3.

Dat verzoeker van oordeel is dat in casu, gelet op het art. 28 en de procedurele waarborgen vervat in het art. 15 io.31 van burgerschapsrichtlijn, verweerder gehouden was een evenredigheidstoetsing door te voeren vooraleer een beslissing te nemen waarbij een einde wordt gesteld aan verzoeksters verblijfsrecht van meer dan drie maanden in België.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoeker, rekening te houden met verzoekers langdurig verblijf en zijn activiteiten als zaakvoerder van de Bvba S. (...) in België.

Dat dient te worden vastgesteld dat verweerder heeft nagelaten verzoekers langdurig verblijf in België en zijn activiteiten als zaakvoerder van de Bvba S. (...) in België in overweging te nemen alvorens een einde te maken aan verzoekers verblijfsrecht.

Dat er sprake is van schending van het evenredigheidsbeginsel, van van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

“In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van art. 15, 28 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG inzake vrij verkeer van burger van de Unie en van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat verwerende partij een evenredigheidstoets had moeten doen, alvorens over te gaan tot de thans bestreden beslissing. Er zou rekening moeten gehouden worden met zijn langdurig verblijf en zijn activiteiten als zaakvoerder van BVBA S. (...).

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers kritiek voortvloeit uit een verkeerde lezing van de door hem geciteerde artikelen.

Art. 28 luidt immers als volgt:

Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

Los van het gegeven dat voormelde richtlijn werd omgezet in Belgisch recht en verzoeker zich niet rechtstreeks meer kan beroepen op de directe werking ervan, merkt verwerende partij ook op dat in de thans bestreden beslissing enkel wordt vastgesteld dat verzoeker niet langer voldoet aan verblijfsvoorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15 december 1980, zodat zijn verblijf beëindigd wordt. Nergens in de bestreden beslissing is een overweging terug te vinden omtrent het feit dat

verzoeker een gevaar zou zijn voor openbare orde of veiligheid. Verzoekers verwijzing naar art. 28 van voormelde richtlijn is niet dienstig.

"Wat betreft de schending van de motiveringsplicht: aangezien in de bestreden beslissing nergens wordt verwezen naar artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG merkt de Raad opnieuw op dat verzoeker ook in de uiteenzetting van zijn derde middel niet aantoont dat de omzetting van de richtlijn niet op correcte of op onvolledige wijze geschiedde. In de bestreden beslissing wordt enkel vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. De grondslag van de bestreden beslissing is geenszins een overweging dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of openbare veiligheid" (RVV nr. 63.925 d.d. 27 juni 2011).

Het middel is onontvankelijk."

2.2.3. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel, wijst de Raad er op dat dit beginsel hem niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Daarnaast beroept de verzoekende partij zich op de schending van de zorgvuldigheidsplicht. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij in de laatste zin van haar tweede middel de schending van de motiveringsplicht aanvoert, laat zij na andere elementen aan te brengen dan deze besproken bij het eerste middel, waaruit deze schending moet blijken, en verwijst de Raad, voor zover als nodig, naar de bespreking van het eerste middel met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht.

Wat de schending van de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38) betreft, stelt de Raad het volgende.

Daargelaten de directe werking van richtlijn 2004/38 en de vaststelling dat de artikelen 15, 28 en 31 van richtlijn 2004/38/EG zijn omgezet in Belgische wetgeving, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, hoewel zij zich op 5 januari 2011 inschreef als zelfstandige, geen zelfstandige activiteit uitoefent en derhalve werd geschrapt door het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen. Het bestuur nam een beslissing tot beëindiging van haar recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) omdat zij niet langer voldeed aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige noch als werknemer zoals aangetoond bij de bespreking van het eerste middel, en geenszins omwille van het feit dat de verzoekende partij een gevaar betekent voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid. Een schending van artikel 28 van richtlijn 2004/38, dat onder Hoofdstuk VI "Beperkingen van het inreisrecht en het verblijfsrecht om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid" valt, kan allermindst dienstig worden aangevoerd, nu deze bepaling betrekking heeft op beslissingen genomen omwille van de schending van de openbare orde, de openbare veiligheid of volksgezondheid, wat de in casu bestreden beslissing niet is.

Dezelfde redenering geldt voor de artikelen 30 en 31 van voormelde Richtlijn. Evenwel wordt in de artikelen 15 en 31 van voormelde richtlijn voorzien:

"Artikel 15

Procedurele waarborgen

- 1. De procedures van de artikelen 30 en 31 zijn van overeenkomstige toepassing op besluiten ter beperking van het vrij verkeer van burgers van de Unie of hun familieleden die worden genomen om andere redenen dan openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.*
- 2. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of van het paspoort op basis waarvan de betrokkene het gastland is binnengekomen en hem een verklaring van inschrijving of een verblijfskaart is verstrekt, vormt geen reden voor verwijdering uit het gastland.*
- 3. Het gastland kan een verwijderingsbesluit dat valt onder lid 1 niet verbinden aan een verbod het grondgebied binnen te komen.”*

“Artikel 31

Procedurele waarborgen

- 1. In geval van besluit tot verwijdering om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid heeft de betrokkene in het gastland toegang tot gerechtelijke en in voorkomend geval administratieve rechtsmiddelen om tegen het besluit beroep in te stellen.*
- 2. Indien het beroep tegen het besluit tot verwijdering gepaard gaat met een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ter opschorting van de uitvoering van het verwijderingsbesluit, mag geen daadwerkelijke verwijdering van het grondgebied plaatsvinden zolang nog niet op dit verzoek is beslist, behoudens:*
  - wanneer het verwijderingsbesluit gebaseerd is op een eerdere gerechtelijke beslissing, of*
  - wanneer de betrokkenen reeds toegang hebben gehad tot rechterlijke toetsing, of*
  - wanneer het verwijderingsbesluit gebaseerd is op dwingende redenen van openbare veiligheid overeenkomstig artikel 28, lid 3.*
- 3. De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen. Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28.*
- 4. De lidstaten mogen de aanwezigheid van de betrokkene op hun grondgebied hangende het proces weigeren, maar zij mogen de betrokkene niet beletten zijn verdediging in persoon te voeren, behalve wanneer zijn verschijning kan leiden tot ernstige verstoring van de openbare orde of de openbare veiligheid of wanneer het beroep of de herziening betrekking heeft op een weigering van de toegang tot het grondgebied.”*

Bijgevolg dient de Raad na te gaan of de verwerende partij een evenredigheidstoetsing heeft gedaan, wat zij in casu heeft gedaan. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij rekening hield met het verblijf en de activiteiten die de verzoekende partij voorhielt te hebben als zelfstandige en hangende huidige procedure de verzoekende partij niet werd verwijderd.

Waar de verzoekende partij van oordeel is dat de verwerende partij een evenredigheidstoetsing had moeten doen vooraleer een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen door rekening te houden met haar langdurig verblijf en haar activiteiten als zaakvoerder van de Bvba S&G, stelt de Raad vast dat, rekening houdend met het feit dat de verzoekende partij niet langer ingeschreven is als zelfstandige en niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige noch als werknemer overeenkomstig artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet, de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op niet onevenredige wijze kon beslissen een einde te stellen aan het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welke wijze artikel 31 van richtlijn 2004/38 geschonden zou zijn, nu zij door middel van het door haar ingediende verzoekschrift beroep heeft kunnen aantekenen tegen de bestreden beslissing en dit beroep schorsend heeft gewerkt. Anderzijds is hoger reeds vastgesteld dat het evenredigheidsbeginsel niet geschonden is.

Op generlei andere wijze zet de verzoekende partij uiteen op welke wijze artikel 15 van richtlijn 2004/38 geschonden zou zijn, nu artikel 30 noch artikel 31, dat handelt over de kennisgeving van besluiten, geschonden is of op welke andere wijze de door haar aangehaalde bepalingen geschonden zijn. Artikel 30 van deze richtlijn luidt immers als volgt:

“Kennisgeving van besluiten

- 1. Elk uit hoofde van artikel 27, lid 1, genomen besluit moet de betrokkene op zodanige wijze schriftelijk ter kennis worden gebracht dat deze in staat is de inhoud en de gevolgen ervan te begrijpen.*

2. Redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid die ten grondslag liggen aan een besluit worden de betrokkene nauwkeurig en volledig ter kennis gebracht, tenzij redenen van staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

3. De kennisgeving vermeldt bij welke gerechtelijke of administratieve instantie waarbij de betrokkene beroep kan instellen, alsmede de termijn daarvoor en, in voorkomend geval, de termijn waarbinnen hij het grondgebied van de lidstaat moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen mag deze termijn niet korter zijn dan een maand na de datum van kennisgeving”

De verzoekende partij laat na uiteen te zetten in welke mate de kennisgeving gebrekkig zou zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN